

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η παρέα έγινε μαύρο κι' εφομαδιακό καιρό και ανζητούσε από ώρες για την έξωτερική πολιτική της Λιθουανίας — όλα τα έσωτερικά ζητήματα είχαν πελά λυθεί — όταν πέρασε απ' εμπρός τους μια αδύνατη, ρακνή κι' όχηρη γρηούλα, σκυφτή και καμπουρισμένη, τόσο καμπουρισμένη και σκυφτή, που τό σκυφτό κεφάλι με τα πόδια της έκαναν μια όρθη γωνία, σύντριμμα πόνων ίσως και έτών, που με δυσκολία έσερνε τα πόδια της, στηριζόμενη σ' ένα μπαστούνάκι στραβάδ κι' αδύναμο, όπως αυτή, σαν να λύγισε από τό βάρος των δεινών της.

Τό ένα χέρι της προτεταμένο πάντοτε, ζητούσε, χωρίς ή γρηούλα να μιλά, τού κόσμου την έλεημοσύνη.

— Η Βαρδίνα, ελτε ένας από τούς πακαθημένους.

— Την κακομοίρα πώς κατάντησε! έ πρόσθεσε ένας άλλος.

— Και να σκεφτή κανείς, ελτε ό τρίτος, όπρ ήταν ή ώραότερη και πλουσιότερη νύφη τού Νομού, στην εποχή της.

— Και τώρα ζητιανεύει!

Η οικτρή κατάσταση της γρηούλας τούς συγκίνησε όλους. Ένας έβαλε τό χέρι στό γυλέκο του και σηκώθηκε για να την έλεηση. Κι' άλλοι έτοιμάστηκαν να κάνουν τό ίδιο, μά ό δικηγόρος της παρέας τούς σταμάτησε.

— Τι πάτε να κάνετε αυτού; τούς ειπε.

— Έλεημοσύνη θά της δώσουμε, έζηγησε ό πρώτος.

— Σε ποιά; Σ' αυτή; Μά αυτή εινε σήμερα ή πιο πλούσια γυναίκα τού Νομού.

Οι άλλοι που ήξεραν την κατάσταση της, άρχισαν να τόν αποδοκιμάζουν.

— Άστεία κάνεις με τού φτωχού τη δυστυχία;

— Όχι άστεία, σάς άρχίζομαι!...

Προχτές πέθανε ό αδελφός της και της άφησε μά άπειρα περιουσία.

— Μά, αν εινε έτσι, πώς τότε ζητιανεύει;

— Γιατί δέν περιήλθε ακόμα στην κατοχή της ή κληρονομία.

Σ' έμας τούς ξένους, που δέν γνωρίζαμε πρόσωπα και πράγματα, ή περιεργη αυτή έναλλαγή μιας γυναίκας, που ήταν ή πιο πλούσια νύφη μά φορά, που κατόπιν έξελεσε και έπαιτούσε και, τέλος, έγινε ή πιο πλούσια γηρά τού τόπου, έκαναν έντύπωση ή λεπτομέρειες αυτές.

— Μά πώς έγιναν όλ' αυτά; ρωτήσαμε.

Κι' ό δικηγόρος που δέν ήθελε παρακάμια για να μάς διηγηθή την ιστορία της, μάς άπάντησε:

«Όταν ήταν νέα, πλούσια κι' όμορφη ή Βαρδίνα, όλοι της έποχης οι νέοι την άρέχτηκαν και ζήτησαν να την πάρουν. Νέοι οικογενειών, με πλούτη και με μέλλον. Μά την έπιχε ό Μανούσος ό Βαρδής, από τά Σφακιά, που κατέβηκε στη

χώρα, με τό τσακιστό τό φέσι του, τά σαλβάρια του, τά άσημικά του, τά γένεια του, τό ψηλό κορμί του, τίσ χοντρές κουβέντες και τό νταϊλήρι του.

Πώς την έμπλεξε, πώς θάμπωσε τούς δικούς της, θέλεις πές τό στραβομάρα, θέλεις πές τό τού Θεού άργη.

Η αλήθεια εινε πώς έκανε, ό παμπόνηρος, τόν Σφακιανό τόν καπετάνιο, και να με πάρη ό διάολος αν ελχε ρίξει ντουφεκιά ποτέ του! Έτσι την ξεγέλασε κι' αυτή και τούς δικούς της με τίσ φούντες και τά λόγια του...

Δουλειά δέν έκανε καμιά, Εισόδημα δικό του «πράμιας» (τίποτε). Καπετάνιος!... Και κάθε μέρα γλέντια και τραγούδια και χορούς στό σπίτι της. Όλοι οι ξοκολάφτες, όλα τά υλοπτα στοιχεία, κάθε παλητόμαρο και κάθε άεργος, όλοι έκει μέσο βρισκόντουσαν και χαροκοπούσαν, από τό βράδυ ως τό πρωί κι' από τό πρωί ως τό βράδυ...

Δέκα χρόνια βάσταξε αυτό, ως που δέν της έμεινε πλιά της φτωχιάς πεντάρα, για τι δούλευε και τό χαρτί. Όταν δέν γλεντούσε ό Βαρδής, χαρτάταζε.

Και σαν ειπε πώς δέν ελχε άλλο τίποτε πλιά για να ξεκοκκαλίση, σάπια, χτήματα, άμπέλια, περιβόλια, σιγά-σιγά τά άφάνισε, την άφησε την κακομοίρα, με μικρά παι-

Όταν ήταν στα τελευταία της για να πεθάνη...

διά, κι' έφυγε για την Άθήνα.

Έκει έκανε τόν καπετάνιο, τόν έπαναστάτη, τόν τουρκοδιωγμένο και ψευτοπέρναγε. Σπιβάνια πάντοτε της όρας, σαλβάρια όπως πρέπει, γένεια, φέσι τσακιστό, ένα άσημομάχαιο στη μέση, λόγια χοντρά, επαράδιες, διηγήσεις για αγώνες και μάχες που δέν έκανε, — ή Άθήνα τά σπρώχνει όλα — σ' όλες τίσ γιορτές και τά μνημόσυνα μπροστά, — «οί ήρωες» γράφαν ή εφημερίδες — περνούσε σαν μπής ό Μανούσος ό Βαρδής.

Όυτε ρώτησε ποτέ για τη γυναίκα του, ούτε ρώτησε ποτέ για τά παιδιά του.

Αυτή ή «κακοροζήκη» πάλευε με τό αίμα της να τά άναστήση.

Μία φορά άρρώστησε βαρεία ή κόρη του κι' έστρεψε να πάη στην Άθήνα. Έκει φρόντισαν πατριώτες και χριστιανοί καλοί και την έβαλαν στό Νοσοκομείο.

«Κόρη θύματος, άναξιοπαθούντος», δπως νόμιζαν.

Μά ό Βαρδής ούτε πήγε καν να την ιδή.

Μόνο, σαν ήταν στα τελευταία της για να πεθάνη, τόν πήραν και τόν πήγαν. Έλεγε πώς «δέν βασταίει να τη βλέπη».

Κατά σύμπτωση — ήταν τυχερός — όταν πήγε να δή την κοπελλιά που χαροπάλευε, έτυχε να εινε εκεί πλιά στό κρεβάτι της κι' ή βασίλισσα ή Όλγα. Κατά τη συνήθειά της, ελχε πάει να δή στό Νοσοκομείο τούς άρρώστους, και σαν έμαθε ότι «μφοχτραβεί» ή κό-

Στερήσεις, πείνες και δυστυχίες, της έκοπαν τη ζωή!...

Ό Μανούσος ό Βαρδής.

Πάλευε με τό αίμα της να τά άναστήση...

ση ενός «πλαρχηγού» από την Κρήτη, θέλησε να τή δῆ.
 'Εκείνη την ώρα μπήκε μέσα κι' ο πατέρας.
 'Η κόρη ήταν άναίσθητη και μόλις τὸν ἐκόνταξε με τὰ μάτια της πού ἔσθιναν.

— Πατέρα!...
 'Η βασίλισσα θέλησε τότε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.
 — 'Υπομονή, τοῦ εἶπε, κι' ἐγὼ εἶχα μιὰ κόρη (τὴν 'Αλεξάνδρα) καὶ τὴν ἔχασα, Δοξασμένο τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα!... 'Εσὺ εἶσαι ἕνας γενναῖος καὶ θὰ ὑπομείνης καὶ θὰ νικήσης καὶ σὸ δυστύχημα αὐτό, ὅπως ἐνίκησες καὶ τοὺς Τούρκους!...

'Ο Βαρθῆς — πού ἦταν τρομερὸς λογῆς — τῆς ἔβγαλε ἀμέσως ἕνα λόγο:

— Βασίλισσά μου καὶ κυρία μου, τῆς εἶπε, ἀφοῦ πεθαίνει ἐσεῖς πού εἰσασε βασιληάδες, γιατί νὰ μὴν πεθάνουμε κι' ἐμεῖς, πού δὲν εἶμαστε τίποτα μπροστὰ σὰς;...

Καὶ τῆς εἶπε καὶ τῆς εἶπε τέτοια λόγια, πού τὴ συγκίνησε. Βγάζει τότε ἡ 'Ολγα καὶ τοῦ δίνει δυὸ-τρια-τέσσερα ἑκατοστάρια.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Βαρθῆς πῆγε καὶ τὰ ἐπὶ καὶ τὰ μέθυσε.

Κι' ἔτσι πέρασε τῆ ζωὴ του στὴν 'Αθήνα, ὡς πού πέθανε!...

Πότε καὶ πὼς πέθανε ὁ «εκακόσμητος» (πρόστιχος), κανένας δὲν ρώτησε, κι' οὔτε ἔμαθε κανεὶς πού «κείται», κι' οὔτε τοῦ ἀναψε κανεὶς κερί...
 'Η Βαρθίνα ὁμως ἔπεσε οἱ φτώχεια. Τὸ σπῆτι της ἐρήμαζε, τὰ παιδιὰ της πέθαναν, στερηθεῖς, πεινῆς καὶ δυστυχίης τῆς ἔκοφαν τὴ ζωὴ. Τῆς ἔπεσαν ἐπάνω καὶ τὰ χρόνια καὶ τὴν τσάκισαν. Οἱ γονεῖς της εἶχαν ἀπὸ καιρὸ πεθάνει. 'Εναν ἀδελφὸ πού εἶχε, πῆρε τὰ μάτια του κι' ἔφυγε, σὲ ἄλλες χώρες, μακριά...
 Μοναχὴ κι' ἀποτελειωμένη, χωρὶς κανένα ἄλλο στήριγμα, πῆρε κι' αὐτὴ τοὺς δρόμους. 'Ερείσιτο ἀνθρώπινο. Δὲν ζητοῦλεῖ. Τὸ χέρι της μονάχα ἀλῶνε μπροστὰ της, σὰν κοντάλι χουφτωτό, κι' ὄλοι ἔξερουν καὶ τῆς δίνουν...
 Καὶ γυρίζει ἔτσι χρόνια στοὺς δρόμους καὶ ζεῖ ἀπὸ τὰ ἐλέη τῶν εὐπλαχνικῶν... Οὔτε τὰ χρόνια της τελειώνουν, οὔτε ὁ θάνατος τὴν ἀναπαύει, ἀρροστη καθὼς εἶνε, γρηά, φτωχὴ καὶ πεινασμένη, φαρμακομένη, ξηρὴ καὶ δύστυχη.
 Μὰ αὐτὴ, σὰν κατὶ νῆξερ πού δὲν πέθανε.
 'Ὡς πού προχτές μᾶς ἴσθε μνήμα πὼς πέθανε στὴν ξενιτεῖά ὁ ἀδελφός της κι' ἄφησε μιὰ περιουσία τρανταχτῆ.
 'Η μόνη κληρονόμος του εἶνε αὐτὴ!...
 'Η γρηά εἶχε σταθεῖ σὸ μεταξὺ αὐτὸ ἀμίλητη, μπρὸς σὸ τραπέζι, κυττάζοντάς μας με τὰ θολὰ της μάτια.
 Τότε, ἐκείνος πού πρῶτος εἶχε βάλει τὸ χέρι στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του γιὰ νὰ τὴν ἐλεήσει καὶ πού εἶχε μείνει, ἀκούγοντας τὴ διήγησι, με τὸ δάχτυλο στὴν τσέπη, σηκώθηκε καὶ διεμβόνηκε πρὸς τὴ γρηά.
 'Ο δικηγόρος σὰν νὰ θυμωοε.
 — Πού πᾶς; τοῦ εἶπε. Δὲν πιστεύεις σ' αὐτὰ πού σου εἶπα;
 — Πιστεύω. Πὼς δὲν πιστεύω.
 — Μὰ τότε γιάντα δὲν κά'εσαι κάτω, μόν' πᾶς νὰ τὴν ἐλεήσης;
 — 'Εγὼ δὲν πᾶω νὰ τὴν ἐλεήσω...
 — 'Αλλὰ πού πᾶς;
 — Πᾶω νὰ... μ' ἐλεήσῃ!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΥ

(Τοῦ Φρανσις Ζάμ).

'Απόρη ἡ θύελλα ἔλαμψε χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Τ' ἀνεμοδάματτα ἀκολουθοῦσαν τὸ ἕνα τ' ἄλλο, καθὼς ἀκολουθοῦνται τὰ κύματα τῆς θάλασσης. 'Ακουγόντουσαν μονάχα τὰ βογγητὰ τοῦ βορροεοῦ ἀνέμου πού ξεφυροῦσαν ἐπὶ παραθύροφύλλα κι' ἀκόμα κάποια ὑπόκοφα τριξίματα πού ἔκανε ἕνα ποτικί.

Χωρὶς φροντίδα γιὰ τὴ σύγγυσι αὐτῆ τῆς φύσεως, τὸ παιδί μου, μέσα σπὴ σκεπασμένη κούνια του κοιμήθηκε ὡς τὸ πρῶι, στὴν ἡσυχία τῆς κάμαρας μᾶς.

'Ὡ θεῖο μυστήριο τοῦ ὕπνου, πού πληροῖαζεις ἕνα μικρὸ πλάσμα σὸν Πλάστη του!

'Ὡ παιδοῦλα μου! Ξέρεις ὅτι εἶσαι στὰ χέρια τοῦ Παντοδύναμου κι' ὅτι μ' ἔχει τὴ μαγία αὐτῆ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ καιροῦ, δὲν μπορεί νὰ σοῦ συμβῆ τίποτε πού νὰ μὴν τὸ θέλῃ ὁ Οὐρανός;

Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει ν' ἀμαρβιάλης, ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ σοῦ εἶνε ἕνα οἴγουρο στέγαωμα ἢ φτωχὴ φωλιτσα σου, μολονότι ἕνα φέρισμα τοῦ ἀνέμου θάφτανε νὰ τὴν πετᾶξῃ.

Καὶ μονάχα ἐσύ, ὃ ἀθῶα μου, δὲν θ' ἀνησυχῶσες, ἀκόμα κι' ὅταν ἡ πλημμύρα ἐρχόταν νὰ γλύψῃ τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ μᾶς.

Γιατί, καλύτερα ἀπὸ μᾶς, με τὰ δάναοιχτα τὰ μάτια, βλέπεις ἐσύ, παιδί μου, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλεισιμένα βλεφαρά σου, μπροστὰ στὴν κούνια σου, τὸ Θεὸ τὸν ἴδιον, ὅταν κοιμᾶσαι,

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΚΑΡΛΟ

(Κέρδη, ζήμιες, κόλπα, θάνατοι, καταστροφές)

Μοντεκάρο!... Κανεὶς ἴσως ἀνθρώπος στὸν κόσμο δὲν ἀγνοεῖ πὸς βρισκεται τὸ νόμιμο αὐτὸ χαρτοπαίγνιο.

Γύρω ἀπ' τὸ δνοιά του ἔχουν δημιουργηθεῖ τόσο καὶ τόσο θρόλοι! Μιὰ ἀτίμωσφαιρα μυστηρίων ἀπλότητα ἐλάνω στοὺς ἀνθρώπους του, στὶς σάλλες τοῦ παιχνιδιοῦ, στὰ τραπέζια τοῦ μπακαρά, ἀλλὰ καὶ σ' ὀλόκληρο τὸ μικρὸ αὐτὸ πριγκηπάτο.

Καὶ τὸ μυστήριο αὐτὸ ἔχουν πλάσει οἱ ἴδιοι οἱ παίχτες. 'Η φιλιπτιένια μπάλλα τῆς ρουλέττας ἀναστατώνει τὴ ζωὴ τους, σαγίζει τὴν καρδιά τους, ἐρεθίζει τὸ μυαλό τους. Κι' ἔτσι παθαίνουν μιὰ τρέλλα — μιὰ τρέλλα... λογική — κι' ἐλπίζουν ἀπὸ ὅρα εἰς ὅρα νὰ θαμᾶσουν τὴν Τύχη καὶ νὰ γίνουν βασιλοῦλοι!...

— Δὲν γεννήθηκα χαρτοπαίχτης! ἔλεγε μιὰ μέρα σ' ἕνα δημοσιογράφου κάποιος γέρος κύριος, ἀπ' τοὺς τακτικώτερος θαμῶνες τῶν αἰθουσῶν τοῦ Μοντεκάρο. 'Ὡς τὰ 45 χρόνια μου ἔζησα στὴ Νορμανδία, χωρὶς νᾶχω ποτὲ ἰδεῖ στὰ μάτια μου ρουλέττα. Πρὸ 11 ἐτῶν — εἶμαι τώρα 60 — ἐγκυατοστάθηκα σὸ Μοντεκάρο, κι' ἐπὶ 3 μῆνες δὲν ἔμπαينا παρὰ μόνον στὰ ἀναγνωστήρια τοῦ Καζίνου.

»'Ενα βράδυ ὁμως, τὴ στιγμὴ πού σπρωκόνουμι γιὰ νὰ φύγω ἀπ' τὸ ἀναγνωστήριο, πάτησα με τὸ πόδι μου μιὰ μάρακα τῶν 100 φράγκων. 'Αν βρισκόουμι στὴν πατρίδα μου, θὰ ἔσπαυα νὰ παραδόσω τὸ εἶρημα αὐτὸ σ' ἐκεῖνον πού θ' ἀνῆκε. 'Εδῶ ὁμως, καταλάβαινα ὅτι θὰ μ' ἔσπαυαν στὴν κοροϊδία, ἂν παρουσιαζόουμι στὴ διεθνήν του Καζίνου κι' ἔδινα τὴ μαγνή μάρακα...
 »Μιὰ ἀνεξήγητη δύναμις μ' ἔσπρωξε τότε στὴ σάλλα τοῦ παιχνιδιοῦ. Χωρὶς νὰ ξέρω τὸν τρόπο πού παίζοντα ἡ ρουλέττα, ἔφριξα τὴ μάρακα ἐπάνω σ' ἕνα ἀριθμό... Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, εἶχα κερδίσει 350 φράγκα!...

»'Απὸ τότε, ἔχασα στὴ ρουλέττα ὄλη μου τὴν περιουσία... Εἶμαι ὁμως βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἔανακερδίσα!... Θάβῃτε γάτοτε ἡ ὥρα μου!...

Καὶ ὁ γέρος κύριος γύρισε πίσω, καὶ κῆτταξε ἀνάμεσα ἀπ' τὴν τζαμπόρτα τῆς αἰθούσης τέσσερες ἀνθρώπους τοῦ Καζίνου, πού κοινολοῦσαν ἕνα πᾶνο. Ξαφνικὰ σηκωσε τὸ χέρι του, καὶ μὴ ἔκανε τὸ σταυρὸ του!... Συγχρόνως τὸν μνήθησαν κι' ὄλοι οἱ ἄλλοι πού βρισκόουμι γύρω του.

— Γιατί σταυροκοπήθηκατε; τὸν ρώτησε ἑλληκτος ὁ δημοσιογράφος.

— Γιατί περνοῦτε τὸ πᾶνο!... 'Ενα ἀπ' τὰ μυστήρια τῆς πολιτείας αὐτῆς εἶνε καὶ τὸ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται σὸ κανένα νὰ πεθᾶνῃ... 'Η καλύτερα, μπορεί νὰ πεθᾶνῃ ὅποτε θέλει κανεὶς, φτάνει μόνον νὰ μὴν ταραξῆ τὴν ἡσυχία τῶν ἄλλων. Γι' αὐτὸ, τὰ πτώματα, διαν ἀποκτονοῦν μέσα σὸ Καζίνου, μεταφέρονται ἔξω, κρημμένα μέσα σ' ἕνα ἀδειο πᾶνο ἢ σ' ἕνα ντιβάνι κούφιου!... 'Ετσι τοῦλάχιστον με βεβαίωσαν... 'Οσάκις λοιπὸν ἰδῶ νὰ περναῖ κανένα πᾶνο, κάνω ἀμέσως τὸ σταυρὸ μου!...

Πραγματικῶς, μέσα στὶς τόσες κομιζοτραγωδιές πού παίζονται σὸ Μοντεκάρο, ὑπάρχουν πολλές ἀπίστευτες, ἀφάνταστες!

'Υπάρχει ἔξαφνα μιὰ κυρία πού καταφεύγει στὴν ἐξῆς μέθοδο, γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἀριθμὸ, σὸν ὅποιο πρέπει νὰ ποτᾶρη. Ζητάει ἀπὸ 36 διάφορους κυρίους νὰ τῆς ποῦν ἀπὸ ἕνα νοῦμερο. 'Υστερα προσθέτει ὄλα αὐτὰ τὰ νοῦμερα καὶ διαρεῖ τὸ ἀθροισμα με τὸ 3!...

'Η γυναῖκα αὐτὴ εἶνε σίγγυος ἐνὸς Παρισιοῦ δικηγόρου. Πρὸ 11 ἐτῶν εἶχε πάει με τὸν ἄντρα της σὸ Μοντεκάρο, γιὰ νὰ περάσῃ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος. Σ' ἕνα μεγάλο κέντρο γνώρισε κάποια Γερμανίδα, πού ζητοῦσε ἕνα κεφαλοαἰοῦχο γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι ἐνὸς κἀλάνθαστου συστήματος, με τὸ ὅποιο μορσοῦσε νὰ κερδίξῃ κανεὶς τεράστια ποσὰ στὴ ρουλέττα. 'Η νέα κυρία συνεταιρίστηκε τότε με τὴ Γερμανίδα... καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἀρνήθηκε νὰ ξαναγυρίσῃ πειὰ σὸ Παρίσι με τὸν ἄντρα της!

Φυσικᾶ, τὸ κἀλάνθαστο σύστημα ἀποδείχτηκε τελικῶς... σαπονοφόουσα! 'Ο ἄντρας τῆς κυρίας ἐπῆγε κατόπι αὐτοῦ νὰ τὴν πάρῃ ἀπ' τὸ Μοντεκάρο. 'Εντομεταξὺ ὁμως, αὐτὴ εἶχε κερδίσει μερικῶς φορές, κι' ἔτσι ἀρνήθηκε καὶ πάλι νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ...

Κι' ὁμως τὸν ἀγαπᾶτε πολὺ!... Συχνὰ μάλιστα ἔκρινάει με τὴν ἀπόφασι νὰ γυρίσῃ σὸ Παρίσι. Μόλις ὁμως φτάνει στὴ Μασσαλία, τῆς ἔρχεται πάντα σὸ νοῦ ἕνα καινοῦρο σύστημα παιχνιδιοῦ!... Ξαναπηδάει λοιπὸν σὸ τράνιο τοῦ Μοντεκάρο καὶ τρέχει νὰ τὸ δοκιμάσῃ...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— 'Η μετροφοροῦνη δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ ἰσωνότητα νὰ κρυβῆ κανεὶς τὸν ἐγωισμὸ του.

— Ἐύκολο εἶνε νὰ ξεγυᾶμε τὰ σφάλματά μας, ὅταν δὲν τὰ ξέρει ἄλλος κανένας ἀπὸ μᾶς.

— 'Ο ἐπιπόλοιος σκέπτεται ἐκεῖνα πού εἶπε ὁ φρόνιμος ὑπολογίζει ἐκεῖνα πού θὰ πῆ.

